

Autentisk i Austin?

- aka. Der var engang en dansker Å

Af Camilla Mills

Jeg er netop vendt tilbage til København efter at have tilbragt 12 dage i den særdeles skønne og særdeles sære by Austin, Texas og det allerede legendariske House of Songs. Stadig rundtosset af både jetlag og selve oplevelsen, skynder jeg mig at nedfælde hvad jeg kan, mens det hele endnu er frisk i min hukommelse. For hvis der går for lang tid, kan det nemlig være at jeg når at overbevise mig selv om, at det hele bare var en bizar hallucination forårsaget af en overdosis af D vitamin og alt for meget mexicansk mad.

The House of Songs, der er resultatet af samarbejdet mellem den fantastiske kunstner og helt igennem førsteklasses menneske, Troy Campbell, og DJBFA, begyndte dette efterår og gjorde mig dermed til en af de første officielle besøgende og gæsteartister i huset i november 2009.

Mit navn er Camilla Mills - dansker, sanger, sangskriver og forfatter. Dette er min beretning.

Beretningen:

Før jeg rejste havde jeg ingen idé om hvad jeg ledte efter, men jeg vidste at der måtte ske noget i mit liv . og det hurtigt. Jeg var drastisk udgået for inspiration og der var intet der syntes at få min kreative åre til at flyde. Jeg havde brug for ð et eller andet.

Så jeg sendte min ansøgning til DJBFA om at få lov til at ~~co-write~~, uden overhovedet at ane hvad fanden det egentlig indebar. Det eneste jeg så, var en mulighed for at komme væk. Og det kom jeg så ð langt, langt væk.

Jeg ved ikke med jer, men jeg havde nogle temmelig heftige fordomme omkring hvordan der ville være i Texas. Disse fordomme blev da også indfriet i Dallas, hvor jeg ventede på mit fly til Austin, i form af en kæmpe cowboy med obligatorisk Stetson, cykelstyrerskæg og ordene ~~PAUL~~broderet henover frynsevesten. Jeg kan huske at jeg tænkte: ~~Yehaaw~~, så kører vi, søster!~~+~~ Men på det tidspunkt anede jeg selvfølgelig heller ikke, at der er en himmel til forskel imellem Dallas og Austin.

Så jeg ankom altså til Austin meget sent en søndag aften og blinkede betuttet ad en statue af en eller anden gut (som ved nærmere eftertanke egentlig ligeså godt kunne have været en gutinde), med min røde kuffert i den ene hånd og min bærbare i den anden. Jeg var træt og groggy og min kunstneriske paranoia begyndte ubelejlighat titte frem:

~~Hvordan kunne jeg nogensinde have troet at det her var en fed ide?! Var jeg overhovedet i den rigtige by? Huskede jeg nu min tandbørste eller lod jeg den brænde på kogepladen?!+~~

Men netop da jeg for alvor begyndte at hyperventilere, kom nogen imod mig ð Nathan Felix - house manager extraordinaire.

(note)

For dem af jer der endnu ikke har mødt en Nathan Felix, tillad mig at uddybe: Han er måske den særeste mand jeg nogensinde har mødt. Men jeg har siden lært at ~~î særî~~ og ~~î mærkeligî~~ er lidt ligesom Austin og Dallas ~~È~~to meget, meget forskellige begreber. Grænsen er næsten usynlig, men den er der ikke desto mindre.

Huset:

Fra lufthavnen kørte Nathan mig til The House of Songs.

Jeg opdagede til min glæde at THOS rent faktisk er et rigtigt hus og ikke en del af et spillested eller noget, hvilket jeg havde frygtet en smule. Overhovedet ikke. Huset lå smukt omgivet af træer og buske i et skønt og

fredeligt område, der hverken var for tæt på eller for langt fra Austins sprudlende hovedgade Congress Avenue. For at citere en anden lettere kræsen eventyrlysten blondine: +Det var helt perfekt+

Udover en fantastisk atmosfære og alskens hårde hvidevarer, var der også af et bredt udvalg af instrumenter i huset. Og da jeg spiller klaver, faldt jeg med det samme for det sorte Baldwin der stolt indtog forstuen.

Men efter noget nær tyve timer og tre forskellige fly, var jeg alligevel for træt til at udforske yderligere den første aften, så jeg smed mine ting i det blå soveværelse (det andet er grønt), og kravlede op i en seng der var en anelse større end min lejlighed derhjemme.

Da jeg vågnede ved femtiden næste morgen, var det til lyden af fremmede fugle ð og løftet om en ny begyndelse.

Troy og Nathan gjorde deres ypperste for at få mig til at føle mig hjemme. Det indebar blandt andet en udflugt til Whole foods - som er et amerikansk overflødhorn af økologisk mad og andet godt - kaffe hos Jo's (hvor man kan få en Soy Troy, der er opkaldt efter TC selv), tex mex på Curra's samt en lettere bizar og ekstraordinær tur i det lokale Mall med Nathan.

Gutterne lod mig allernådigst få et par dage til lige at komme til hægterne, inden de kastede mig hovedkulds ud i et co-writing inferno.

En af mine første samtaler med Troy fastslog hvad det var jeg ledte efter. Det her var helt bestemt ikke et +retreat+for folk der ønskede at lære at skrive sange . det her var et sted hvor sangskrivere kunne finde nye inspirationskilder. Og guderne skulle vide, at jeg var i svært underskud. Det lod til at jeg alligevel var landet det rette sted.

Byen:

På grund af planlægning, var jeg så heldig at have huset helt for mig selv den første uge. Så jeg sadlede min blå cykel (venligst udlånt af THOS), og cyklede omkring byen og prøvede at absorbere så meget som muligt. Overraskende nok er Austin frodig og grøn og slet ikke den ørken som mange danskere tror. Men endnu mere overraskende var det enorme antal hippier. Skulle man nogensinde undre sig over hvor blomsterbørns bevægelsen forsvandt hen, synes jeg man lige skal tjekke i Austin.

Nå, men jeg havde altså kun 12 dage så jeg måtte vride så meget ud af dem som jeg overhovedet kunne. Nedenstående er en kort gennemgang af den mere udforskende del af min tur:

Jeg tog hen til Stacy's pool (glem ikke din badedragt når du pakker), som er gratis og kun ligger en kort cykeltur fra huset. Da jeg blev træt af det, blev jeg mere vovet og besøgte den berømte Barton Springs pool hvor jeg hoppede på hovedet i. Vandet var naturligt kildevand og koldt selv for en viking, men det var en fantastisk fornemmelse.

Jeg spiste frokost på en ny restaurant næsten hver dag og én mindeværdig søndag fik jeg endda Sunday Taco's hos Crazy Maria's, komplet med glade, dansende texanere og et monster gospelbrunchband der seriøst sparkede røv. Det var besynderligt og kaotisk i ordenes bedste betydning og jeg følte mig helt og holdent hjemme.

Og hver nat og morgen sad jeg ved klaveret i THOS og frydede mig over det faktum, at jeg kunne spille så højt som jeg overhovedet ville.

Husets kreative magi var begyndt at virke på mig.

Men så sluttede hvedebrødsdagene ð

Í The sessionsÍ :

Første gang jeg skulle co-write, var med en af kunstnerne fra listen som Nathan havde sendt mig før min ankomst. Hvis jeg skal være helt ærlig var jeg faktisk pænt nervøs og temmelig bekymret for om jeg overhovedet kunne finde ud af, at skrive sammen med nogen. Jeg er nemlig en kende anal og slet arrogant når det kommer til mit virke, og musik har altid været ekstremt personligt for mig. Så jeg frygtede at egoer såvel som hoveder ville rulle. Men det viste sig at mine bekymringer var unødvendige. Min første session var ikke alene sjov, men også produktiv.

Men åbenbart er der utallige måder at co-write på og selvfølgelig er hovedingrediensen i et godt samarbejde, kemi. Første gang havde jeg selv haft en idé med mig hjemmefra, til en sang der blev ved med at undslippe mig - med undtagelse af et omkvæd. Så jeg præsenterede (tøvende), denne skitse for min amerikanske kollega og før jeg vidste af det, så et nyt sangvæsen dagens lys. Jeg kunne ikke have været lykkeligere.

Min næste sangskrivningsoplevelse udspillede sig med en kunstner hvis musik var meget forskellig fra min. Men jeg havde sagt til Nathan at han endelig måtte sætte ham på mit skema, fordi det kunne være interessant at se om vi kunne komme på noget sammen.

Det kunne vi.

Faktisk så klikkede vi med det samme på en idé han havde fået på vej over til huset, og vi skrev en sang på noget nær tre timer som vi så optrådte med til THOS koncerten næste dag.

Koncerten:

Troy og gutterne havde organiseret en House of Songs showcase på et spillested ved navn Threadgills, hvor Janis Joplin begyndte i hin tid. Jeg kom til USA i begyndelsen af november og koncerten var den 12. Men jeg havde ikke rigtigt tid til at bekymre mig om det. Det var som om Austin ikke tillod det.

Fire dage inden koncerten, ankom en dansker ved navn Rolf Heitmann til huset.

En smule ærgerlig over at jeg nu var nødsaget til at gå med bukser om dagen igen, begyndte vi at øve op til koncerten. Vi var hovedattraktionen på Janis' gamle spillested og en ret stor plakat med mit surmulende fjæs stirrede ned på mig flere forskellige steder på Congress.

Jeg havde inviteret mine nye co-writing venner til at spille sammen med mig og jeg var spændt. Jeg havde ingen idé om hvad jeg skulle forvente, så jeg prøvede ikke at forvente noget som helst. Det var nok en god ting.

Da vi ankom til lydprøven, var flere af de amerikanske kunstnere der også skulle spille den aften, allerede ankommet. Og ø for fanden hvor var de fede! Prøv for eksempel lige at tjekke Lincoln Durham hvis du tør, han er simpelthen det sødeste menneske jeg nogensinde har mødt, med den ondeste stemme jeg nogensinde har hørt . og det gælder for øvrigt også de to THOS ambassadører Nathan Felix og Devin Fry.

Troy sparkede showet i gang med en af hans vidunderlige sange og satte standarden alt for højt. Men ikke desto mindre var vi der og spillede, hang ud og spiste (hvilket er en uskreven lov i Austin), og atmosfæren var helt i top. Vi havde et supertaknemmeligt publikum, god lyd og jeg følte mig en smule som et rumvæsen der blev budt velkommen af en bunke sære, men meget venlige, jordboere der ansporede mig til at spille mere, blive længere og aldrig holde op.

Da jeg kom hjem den aften, var det eneste jeg kunne finde ud af, at sidde på en stol og drikke tranebærjuice i en time før jeg tøjlede i seng. Tunge sager. Hvem sagde Rock n' Roll er død?

Under alle omstændigheder havde Threadgills været turens højdepunkt og det skuffede ikke.

Afrejsen:

Jeg havde lidt tid tilbage i Austin efter koncerten, hvor jeg for alvor kunne gå på opdagelse i byen. Og vi taler total kampturist med lettere manisk smil, engangskamera og mavebælte!

Så jeg tog en tur med The Duck Boat Adventure, som er en bus der kører rundt i byen for til sidst at køre ud i søen, hvor man så sejler rundt mens en venlig mand beretter om alle de skøre kugler der engang gjorde nogle temmelig bizarre ting enten i, for eller med byen. (Byens rådhus er for eksempel formet som et gigantisk bæltedyr ø bare lige for at give et fingerpraj).

Det var en meget inspirerende tur, men hvis du gerne vil med, så husk at reservere pladser først, for den er ret populær.

Ombord på bussen fik man en andefløjte, som i princippet var et skrigende gult plastknæb, der #appede+, når man truttede i det. Jeg følte mig pænt åndet i starten, men man fik lov til at trutte af enhver der måtte vende sig om og stirre et sekund for længe, og til sidst følte det overraske godt at trutte i flok. Man stikker i hvert fald ikke ud. Jeg forestiller mig, at det er sådan konceptet til computerlejr er opstået.

Men jeg vil dog advare mod at bruge andefløjten til at forsøge at fange stewardessens opmærksomhed på flyet hjem. Det er i så fald åbenbart hverken sjovt eller høfligt og man stikker ret så meget ud ð

Nu:

Modstræbende har jeg efterladt mine nye venner i Austin og sidder i København og overvejer om jeg nu også har fortalt min historie på den rigtige måde . om mine ord formår at beskrive stemningen i en by hvor du kan gå med det tøj du vil, synge hele dagen hvis du har lyst, og trutte i et gult plastknæb til du segner, ganske uden fordomme.

Austin har været et eventyr og alt det jeg aldrig vidste, at jeg lige havde brug for. Det eneste der er tilbage er egentlig bare at komme mig over det faktum, at jeg ikke er der mere.

Jeg håber virkelig at dit ophold i The House of Songs vil være lige så produktivt som mit. På bare 12 dage kom jeg hjem med tre sange og en storyline. Så du er i gode kreative hænder ð de bedste, rent faktisk.

www.camillamills.com